

Оксана Степчук: «Необхідно відчувати біль та страждання пацієнта і мати бажання допомогти»

Медична сестра - це людина, котра покликана прийти на допомогу хворим, пораненим та людям похилого віку. Хоча безкорисливість - необхідна риса, проте, аби стати вправною медсестрою, недостатньо лише її. Добрій медсестрі потрібні ґрунтовна підготовка та багатий досвід. Наш кореспондент для того, щоб дізнатися більше про всі складнощі представниць цієї потрібної людям професії, вирішила поспілкуватися з медичною сестрою з 19-річним стажем роботи Оксаною Степчук

- Оксано, розкажіть, чому ви вирішили стати медичною сестрою?

- Я народилася в сім'ї агрономів, але ще з дитинства хотіла бути медсестрою, а остаточно визначилася з професійним вибором у 9 класі. Мені подобалася хімія і взагалі мріяла стати лікарем, але батьки сказали, що спочатку потрібно закінчити медучилище. Тож успішно

ліжок до 60, а останнє - до 40, менше стало медсестер. Приємно зазначити, що ставлення людей до нас не змінилося.

- Яких вмінь потребує ваша нелегка робота?

- Тут недопустимі помилки! Медсестрі треба бути дуже уважною, коли роздає ліки, бере кров на аналізи, ставить

ючі, після чого в нього виник психічний розлад. Нічого не могли з ним вдіяти, лікарі в операційній на той час були, а вколоти заспокійливу ін'єкцію він не давав, адже в одній руці тримав стільчик, а в іншій - ніж. Та й поліція не змогла з ним нічого зробити, допоки не прийшов лікар з операційної і не накинув на нього простирало. Тільки тоді ми ввели ін'єкцію.

Була й така нічна зміна, під час якої померло два чоловіки: один - діабетик, інший - онкохворий.

На початку своєї професійної діяльності мені, як акушеру, довелося допомагати приймати пологи у своїй двоюрідній сестри. Випадок був складний, але завдяки нашим з лікарем спільним зусиллям все обійшлося добре. І для новонародженої дівчинки я стала хрещеною мамою. До слова, її назвали теж Оксаною.

Значних труднощів у роботі додало скорочення персоналу: залишилося близько 5 медсестер на сорок хворих, з яких може бути десять лежачих пацієнтів, тому я й змінила місце роботи.

- Скажіть, а де ви працюєте наразі?

- Пішла за контрактом в окремий розвідувальний батальйон. Свою професію я не покинула, просто перекваліфіку-



Оксана Степчук з колегами із ЦРЛ



бити людей і мати щире бажання допомогати іншим. Необхідне вміння опанувати себе у стресовій ситуації, адже в практиці медсестер трапляються і фатальні випадки. Ніколи не потрібно свою злість зганяти на пацієнтах, навіть якщо вони негативно ставляться до нашої роботи. Немає таких людей, з якими не можна знайти спільну мову.

- Скажіть, що надихає вас у вашій праці?

- Моя складна професія вимагає великої саможертвності. Колись моя бабуся Теодозія, коли лежала в лікарні, казала мені: «Йди, дитино, в медицину. Я хочу, щоб ти допомагала людям так, як медсестри допомагають зараз мені». Із

Навчання на Костопільському полігоні

склала іспити до Костопільського медичного коледжу за спеціальністю «медсестра-акушерка». По закінченні училища не вступила до медінституту, адже одружилася, і розпочалися сімейні будні з клопотами про дітей.

- Де ви працювали після навчання?

- Розпочала свій трудовий стаж у Костопільській райполіклініці в хірургічному кабінеті, згодом була переведена до терапевтичного відділення ЦРА. І ось вже у березні виповнилося 19 років, як працюю медсестрою.

- Чи доводилося долати труднощі?

- Працювалося по-різному - інколи важко, інколи - легко. Прийшла я у відділення терапії, коли там було 75 ліжок для хворих і три сестринських пости. Перше скорочення зменшило кількість

крапельниці або просто перевертає хворого. Вона не має права помилитися. Також дуже важко психологічно, але зціплюємо зуби, стримуємо сльози і працюємо. Одного разу привезли хлопця з цукровим діабетом. Напередодні він на весіллі скуштував різних смаколликів і впав в кому, з якої його так і не змогли вивести. Яюсь потрапила до нас дівчинка 16-ти років, яка від підвищеного цукру в крові втратила зір. Багато було випадків укусів лісівників шершнями. Серце стискає біль щоразу від людського горя, хвилюєшся за хворих. Траплялося, що й поліцію викликали: один онкохворий любив прикластися до чарки (про що ми дізналися пізніше). У терапевтичному відділенні йому почали вводити дуже сильні знеболю-

ву. Тут також нелегко, але умови набагато кращі. Відповідальності більше, бо рішення приймаєш сам. Був випадок, що у військового розірвалася шлунокова виразка, рахунок життя ішов на хвилини! Я повезла хворого до лікарні без дозволу командира, за що могла отримати догану, бо такого робити не можна. Дякуючи Богу, все обійшлося добре з пацієнтом. Якщо відверто, приємно чути слова вдячності від хворих та їхніх сімей, особливо, коли допомагаємо видужати пацієнту, який був у тяжкому стані. Мабуть, тому я і обрала цю професію.

- На вашу думку, якою повинна бути медсестра?

- Медсестра повинна бути відважною, а ще - людяною і чуйною! Усі свої проблеми треба лишати вдома і на роботу йти в гарному настрої. Треба лю-

жити.

- Скажіть, Оксано, щоб ви змінили в українській медицині?

- Складно сказати, бо змінювати потрібно дуже багато. Як на мене, то я б запровадила в нашій державі страхову медицину. Це допоможе покращити фінансове забезпечення системи охорони здоров'я у всій державі і люди, врешті, побачать справжнє, достойне лікування на високому рівні.

Професія медсестри - вічна... Доки існуватиме людство, буде потреба в догляді, співчутті та розумінні.

- Дякую вам, Оксано, за розмову і за ваш вибір. Залишайтеся такою ж відважною і турботливою до своїх пацієнтів.

Ганна БУДЬКО